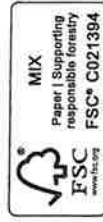


I HEMTJÄNSTENS TJÄNST

*Vi säger ifrån varje dag
... och 23 andra noveller av kommunalare*

Antologin ges ut i samarbete med tidningen Kommunalarbetaren.
Den innehåller de 24 bästa bidragen i tidningens tävling
Skriv bästa novellen om jobbet.

© Författarna och Atlas
Omslag: Sara R. Acedo
Inlägga: Conny Lindström
Tryck: Scandbook, Falun 2023
ISBN: 978-91-7445-059-0



Emelie Kling

Schemaplanerare på ett korttidsboende för barn,
Fjällripan, är född 1993, bor i Östersund.

»Jag såg i tidningen Kommunalarbetaren att ni hade den här tävlingen. Slog på datorn och orden bara kom till mig.«

I HJÄRTAT AV Dalarnas skogar. I hemtjänstens tjänst. Hon har blåklädda hemtjänstkläder som sitter för löst i midjan. Precis som hon vill att det ska vara. En begynnande anorexia som flämtar henne i nacken. Hon har ett tickande hjärta som slår några slag för fort.

Emilia springer med stressade steg mot hemtjänstbilen. Introduktionen på arbetsplatsen tog slut igår och nu är det första dagen som det är skarpt läge. Hon känner oron i magen. En lång lista i en mobil på alla äldre hon ska hem till idag. En delad tur mitt på dagen. Sedan efter kl. 14 fortsätta igen. Hon kör på slingriga skogsvägar. Får ett motorstopp i en korsning, den där dumma oron igen. Måste stanna en stund, andas. Kom igen nu Emilia, använd hjärnan. Du fixar det här. Hon viskar det till sig själv.

Det är två mil att köra till den första personen hon ska till. En äldre man. Han behöver hjälp vid morgonbestyren står det i beskrivningen. En brukare hon inte varit till förut. Tio minuter för sent svänger hon in på en stor gårdsplan.

– Hallå, det är hemtjänsten här! Emilia heter jag.

– Kom genast, du är redan sen. Vad gör du där ute flicksnärta!

Emilia skyndar sig mot rösten. Ett rum längre bort i en avlång hall. Där ligger han. En man som ser ut att vara nere för räkning. Han försöker sätta sig upp men har fastnat halvvägs. Den här gången är hon snabbare. Med två kvicka långa kliv är hon framme vid hans sängkant och hjälper honom upp till sittande.

- Något roligt ska man väl få ha, även om man är över 70. Så slår han på rumpan.

- Du skulle göra dig bättre i en kort kjol än i de där herrbyxorerna. Han grymtar fram meningarna. Nog har hon hört om detta i fikarummet. Man får ta en smisk eller lite framfusiga förslag, säger de äldre. De som varit med länge. Men nej, hon känner sig redan skör som det är. Hon bestämmer sig för att låtsas som inget.

- Hans, visst var det så? Jag ska skjuta fram rullatorn till dig så ska vi hjälpas åt att ta oss till badrummet. Du ska få hjälp med en dusch. Det kan ju vara skönt såhär på morgonen!

Hon säger det med käck röst som för att väga upp det faktum att hon inuti känner sig allt annat än käck. Hon känner sig liten.

- Jovars, men med sällskap av dig i duschen hade det kunnat bli riktigt trevligt.

Det här är alltså de framfusiga förslagen hennes äldre kollegor berättade om. Det här är alltså en del i jobbet. Nog för att gubben framför henne är gammal. Men ändå. Något väcker det hos henne. Hon hjälper honom under tystnad den timmen som återstår. Han muttrar och han fortsätter komma med snuskiga idéer.

Känslan när hon efter Hans dusch, påklädnad, grötrfrukost och medicindelning får kliva ut i den friska morgonluften igen är svår att beskriva. Det är som att hon får ta av sig en tung ryggsäck. Hon scrollar ner i telefonen och ser att hon ska tillbaka även ikväll. Då för kvällsbestyren. Det huggar till lite i magtrakten men hon väljer att skjuta bort den oron till senare. Nu ska hon tillbaka in till byn igen. Hon är lättad efter att det första besöket på egen hand nu är avklarad. Emilia skruvar upp musiken på radion. Sjunger med.

Hon parkerar vid ett rött litet hus. I det huset bor det en 90-årig tant som hon ska gåträna med. Agneta heter hon. Emilia har varit

där tidigare under introdagarna. Så hon vet hur mycket Agneta hatar gåträningen och hon vet också hur mycket Agneta uppskattar galghumor. Skämt efter skämt om döden. Det kan låta hårt men Emilia anar något mjukt hos Agneta, bakom skämten om döden. Därför är det med ett lätt sinne som hon knackar på dörren och ropar in till Agneta.

- Jag är här nu!

- Och vad är det för namn på tösen den här gången?

- Emilia, vi träffades häromdagen. Det är jag som ska hjälpa dig med gåträningen.

- Nej du, någon träning på att gå blir det inte av tös. Däremot kan du hjälpa mig att knyta en duglig knut till repet tant ska hänga sig i. Hon småler, där var den igen. Agnetas galghumor. Hon hade fått höra från sina kollegor att Agneta uppskattade att man skämtade tillbaka, så det gjorde hon.

Dagen rullar sen på. Besök efter besök. En del har hon träffat under introdagarna. Andra är helt nya för henne. Ida med sitt växthus. Den dagen får hon smaka de godaste, gulaste tomaterna hon någonsin har ätit. Guldglimtar under dagen. Äldre som vill småprata. Stödstrumpor som först skulle av under dagens tidiga timmar ska nu när det börjar skymma på igen. Hon har kämpat hela dagen för att skjuta undan oron för kvällens sista besök. Men nu går det inte längre för nu är hon återigen med bilen på slingriga skogsvägar på väg hem till Hans.

- Det är bara trams.

- Han menar inget med det.

- Ta det inte så allvarligt lilla gumman.

Det fick hon höra under lunchrasten när hon berättade om morgonbesöket hemma hos Hans.

Nu har hon parkerat. Tittar på klockan, suckar lättat. Den här gången är hon i alla fall i tid.

Knackar på dörren. Hör när hon öppnar Hans röst som åter grymtar inifrån sovrummet.

– Ja, så nu passar det att komma i tid! Du kände inte för en snabbis som förra gången.

Emilia drar in luft i lungorna och svarar sen med behärskad röst.

– Nu visste jag precis hur jag skulle köra till dig, det gjorde jag inte tidigare.

– Nä nä. Kom nu! Jag behöver mitt kvällsfika och min kvällsmedicin.

Emilia går in i sovrummet. Återigen hjälper hon Hans upp till sittande. De går sen från Hans sovrum till köket. Hon hjälper honom ner på en köksstol och när han väl sitter ner placerar hon rullatorn vid honom så kommer det en snärt till.

– Men jag måste ju få känna lite! Men flicka lilla det var inte mycket hull du har på kroppen. Lite fler kilon så baken växer sig bredare. Det vore inte helt fel.

Han skrockar och småler när han grymtar fram meningarna.

På Emilias insida bränner det av skam. Hon trycker undan känslorna.

– Var det två lingongrova med Bregott och prästost du ville ha?

– Stämmer bra det flicka lilla och för allt i världen. Mina mediciner. Det är som att få världens rus ska du veta. Bättre än tonårens fylla. Nä nä. Fint ska det vara, sa doktorn.

Hon fixar och servar Hans men på insidan bränner det. Hon känner av kladdet mot rumpan. Från hans händer. Det är mening-en detta, meningen att man ska fixa. Låt han ha sitt lilla roliga, sa kollegorna. Inget att åja upp sig över.

Så varför bränner det i själen. Vad är hon för vekling.

När Hans alla kvällsbestyr är avklarade stänger hon för andra gången hans dörr. Hon andas ut, inga besök här imorgon. Nä, det är först på onsdag hon ska vara tålig och stark nog att ta några dask på rumpan och lite snuskiga förslag.

För det är harmlöst.

Han menar inget.

De säger det, kollegorna på byn.

I kvällen kör hon sen med bultande hjärta och trötta ben till hem-tjänstens lokaler.

Hon kan plötsligt känna en känsla av solgul mogen tomat mot gommen och Idas lugna ord. Det gör det värt det. Att kämpa lite till. För de kvinnor som gått före och för de kvinnor som kommer efter henne. Efter Emilia.